

Мария Илиева

Ще го търся...

Ще сипе сняг, висулките ще звънкат.
Премръзнали със снежната премяна
големите дървета ще прегърнат
стаени в клони
сиви птички.
Премръзнали, треперещи и гладни.
Едно момче с червени бузи
ще дойде...
От дланта си да ги храни.
Напред ще се затича... или върне.
Търкулват се годините
– искри на броеница,
момчето ли порастна?...
Времето ли мина?
Раздал трохите на сърцето
със много обич...
Кълвяха враните без жалост.
Днес виждам го
в олющената пейка,
ръце протяга... търси птици.
Пристъпвам по блестящата пътека,
снегът изкърцва...
плаче всяка стъпка.
Ще го търся
във безпътната алея,
знам че той е там...
и мен ме чака.
Дори и да го няма,
ще попитам,
за него
птиците в парка.
Неуморно ще вървя,
през преспи,
безспир ще тичам.

И ще падам...
Дано да се смили над мене
тази зима.
С дъхът си искам
дланите да стопля.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10078>]